

jeg forbeholde mig at have en Mening om, naar jeg har seet de af den høitærede Minister bebudede Erklæringer.

Brock: Uagtet de Udtalelser, som vi have hørt fra den høitærede Justitsministers Side om den Reform, som Grundloven stiller os for Die, just ikke give os nogen meget nærliggende Udsigt til at see denne Omordning af vor Retspleie ført ind i Livet imellem os, saa kan jeg dog ikke troe Andet, end at det høie Thing stadigt vil have dette Grundlovens Bud for Die, ligesom jeg ikke troer, at der er nogen Meningsforskjel i Landet og blandt Juristerne om Udføreligheden og Nødvendigheden af, at en saadan Omordning af vort Retsvæsen virkelig bliver gennemført og bliver til Sandhed. At holde sig denne Omordning for Die som forestaaende, er i ethvert Fald nødvendigt, men jeg troer nu navnlig ikke, at man ved Behandlingen af dette Lovudkast, ved Behandlingen af Sagførerstillingen, vil være istand til at holde den Betragtning borte, i hvilken overordentlig nøie Forbindelse det hele i Lovudkastet behandlede Forhold staaer med den bebudede Omordning af Retspleien. Den Form, hvorunder denne Omordning skal komme, er jo tilbeels givet i Grundloven. Medens Sagførelsen jo for Dieblikket, naar Høiesteret og Sog- og Handelsretten i Kjøbenhavn undtages, hos os foregaaer ved Berling af skriftlige Indlæg, vil Grundloven, at alle vore Retsfager fremtidigt skulle behandles mundtligt og offentligt. Men det kan nu vistnok ikke være tvivlsomt, at der, naar dette skeer, nødvendigt vil komme en Omordning af hele Sagførerstillingen, thi saa vil det være ganske nødvendigt, at der stilles Fordringer til de Mænd, som offentligt og mundtligt skulle kunne tage deres Medborgeres Bee og Vel i deres Hænder, der ere af en ganske anden Væbskaffenhed end de Fordringer, der for Dieblikket stilles til den Sagfører, som gennem skriftlige Indlæg skal vide at hævde sin Committents Tare. Bliver Mundtlighed og Offentlighed ført ind i Livet, saa maa der jo i Danmark, som det har været Tilfældet overalt, hvor de nævnte store Principer have seiret, skee en Afstillelse mellem den almindelige Sagførelse, den Virksomhed, som bestaaer i at træde

op for Domstolene og der hævde sin Mandants Tare, og den anden Side af Sagførervirksomheden, som i Danmark for Dieblikket i Reglen er forenet med den egentlige Sagførervirksomhed, den Virksomhed nemlig, som bestaaer i at aflutte Medborgeres Retsandler, at oprette Documenter, overhovedet at foretage Alt, hvad der ordner Retslivet, forinden der bliver Spørgsmaal om Retsstrætter, ja som vel endog væsentligt gaaer ud paa at forebygge, at det skal komme til Retsstrætte. Men er dette saaledes, da opstaaer vel naturligen det Spørgsmaal, om det for Dieblikket er betimeligt at tage Sagførerstillingen særskilt for, og at gjøre et Lovudkast om den til Gjenstand for særlig Behandling, medens man lader hele den øvrige Reform ligge. Vi tør jo maastee gjøre os Haab om, at den nuværende Justitsministers Indsigt i disse Forhold og hans Kjærlighed til dem vil vore og tiltage, saa at vi maastee endog ret snart vilde kunne see en Begyndelse til den omhandlede store Reform; men i alt Fald maae vi holde os for Die, at den maa og skal komme. Men tænke vi os altsaa, at den bliver til Virkelighed, saa er dog Intet klarere, end at vi, hvis vi nu overhovedet indlade os paa det foreliggende Lovudkast, da atter maae omgjøre det. Lovudkastet, saaledes som det foreligger, tænker nemlig naturligviis kun paa Sagfører-Virksomheden, saaledes som den for Dieblikket finder Sted her i Landet; det tænker slet ikke paa den fremtidige Tilstand, saaledes som Grundloven bebuder den. Kommer denne sidste, da maa altsaa Alt i Henseende til Sagførervirksomheden atter omordnes, og da turde det vel være, at den frie Udgang til Sagførerstanden, der aabnes ved dette Lovudkast, vil have bragt os en Overfyldelse af Sagførere, som ingenlunde formaae at gjøre Fyldest med Hensyn til den nye Tingenes Orden. Intet er jo nemlig dog klarere, end at der da, for at man overhovedet kan faae Ret til at fremtræde for Domstolene som Sagfører, for at altsaa egentlig Sagfører-Virksomheden overhovedet kan tilstedes En, maa udkræves det Samme, som altid har været krævet med Hensyn til Høiesteret, og som ogsaa dette Lovudkast kræver for dens Vedkommende, nemlig at der